

Sygn. akt II AKa

Sygn. akt II AKa 440/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Sławomir Machnio (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SA – Ewa Jethon

Protokolant: praktykant Katarzyna Gołębiewska

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2023 r.

sprawy z wniosku M. P. (1)

**o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w sprawie Prokuratury Rejonowej (...)
w W. o sygn. akt PR 4 Ds.1067.2020**

**na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora, pełnomocnika Skarbu Państwa – Komendanta
Stołecznego Policji oraz pełnomocnika wnioskodawcy**

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. akt XVIII Ko 100/21

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

**zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. P. (1) 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;**

wydatkami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 440/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r.,
sygn. XVIII Ko 100/21**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny – pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji oraz pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał dowodów		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy – Sąd II instancji nie przeprowadzał dowodów			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp. 3.1.	Zarzut	
	<p>Zarzut prokuratora – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przez niezasadne uznanie, iż kwota 4 000 zł za okres 23 i pół godziny pozbawienia wolności zasądzona tytułem zadośćuczynienia za zatrzymanie jest odpowiednia do okoliczności i długości zatrzymania oraz doznanych cierpień i następstw pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że sąd meriti ustalił nadmierną wysokość rekompensaty pieniężnej.</p> <p>Zarzut pełnomocnika reprezentanta Skarbu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

Państwa – Komendanta Stołecznego Policji - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, iż zostały spełnione przesłanki do zasądzenia kwoty w wysokości 4.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, podczas gdy prawidłowa - to jest znajdująca oparcie w kryteriach art. 7 k.p.k. – ocena zgromadzonych dowodów winna prowadzić do wniosku, iż zebrany w sprawie materiał wskazuje, iż nie ma przesłanek do zasądzenia zadośćuczynienia i że wysokość zasądzonej kwoty jest znacznie wygórowana.

Zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy

Obraza art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 445 § 1 k.c., poprzez zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie niewspółmiernie niskiej w stosunku do krzywdy, jakiej doznał M. P. (1) w związku z niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem, a to wskutek nieuwzględnienia ujawnionych w toku postępowania dowodowego istotnych okoliczności mających wpływ na jego wysokość, a w szczególności:

sposobu zachowania funkcjonariuszy Policji, którzy to m.in. nie zapewnili zatrzymanemu transparentności procedury, generując po jego stronie ogromny strach i niepewność biorąc pod uwagę fakt, iż Wnioskodawca nie uczestniczył w proteście a jedynie wyszedł z domu zrobić zakupy, nadto mimo, że nie zachowywał się agresywnie użyto wobec niego chwyty transportowych i wepchnięto Wnioskodawcę do radiwozu,

sposobu postępowania z zatrzymanym, tj. przetrzymywania na strychu komisariatu wraz z innymi zatrzymanymi osobami, gdzie nie miał możliwości odpoczynku (nie było prycz), niezapewnienia mu czystej wody, niezapewnienia mu wody pitnej (pomimo bardzo wysokiej temperatury na zewnątrz a tym samym wewnątrz strychu komisariatu), braku możliwości natychmiastowego skorzystania z toalety oraz niezapewnienia środków chroniących go przed ewentualnym zarażeniem wirusem COVID,

skutków zatrzymania dla zdrowia psychicznego wnioskodawcy, które w dalszym ciągu wiążą się dla niego z koniecznością leczenia i pomocy terapeutycznej, zależnością materialną od rodziny i przyjaciół, a także post traumatycznym lękiem w stosunku do działalności organów władzy publicznej

skutkująca wadliwym przyjęciem, że odpowiednią wysokością zadośćuczynienia, równoważącą negatywne przeżycia wnioskodawcy związane z zatrzymaniem w okresie od dnia 7 sierpnia 2020 r., godz. 22:30 do dnia 8 sierpnia 2020 r., godz. 22:00 - niemal 24 godziny - przez funkcjonariuszy Policji podlegających Komendzie Stołecznej Policji, będzie kwota 4.000,00 zł.

Będący skutkiem obrazy przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym uznaniu, iż kwota 4.000,00 zł, stanowi odpowiednią wysokość zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne, bezzasadne, nielegalne i nieprawidłowe zatrzymanie

	<p>wnioskodawcy- podczas gdy w szczególności w świetle zeznań M. P. (1), złożonych na rozprawie w dniu 2 czerwca 2022 r., a także dokumentów z akt sprawy o sygnaturze: XVIII Ko 100/21, wysokość zasądzonego zadośćuczynienia należy ocenić jako wyraźnie zbyt niską w stosunku do krzywdy, jakiej doznał M. P. (1) i niedostatecznie uwzględniającą rodzaj naruszonych dóbr oraz intensywność naruszeń.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>We wniesionych do sprawy apelacjach zostały nieprawidłowo sformułowane zarzuty. Błąd w ustaleniach faktycznych, jak zostało to wskazane w: Dariusz Świecki, teza 5 Kodeksu postępowania karnego do art. 438 k.p.k. w Tom II. Komentarz aktualizowany”, LEX/el/2022, „ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia. Natomiast jeżeli dowód został nieprawidłowo przeprowadzony, to nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Jeśli zaś dowód został nieprawidłowo oceniony, to następstwem błędnej oceny są błędne ustalenia faktyczne. W takim układzie procesowym uchybieniem pierwotnym, którego powinien dotyczyć zarzut, jest obraza przepisów postępowania, a jego następstwem są błędne ustalenia faktyczne”. Tymczasem, we wniesionych do sprawy apelacjach, jako pierwotne uchybienie wskazywany był „błąd w ustaleniach faktycznych” mimo,</p>		

że jak wynikało z argumentacji skarżących, w każdym wypadku wynikać on miał z nieprawidłowej oceny dowodów, dokonanej przez sąd I instancji. W tych warunkach, „...zarzut powinien dotyczyć uchybienia o charakterze pierwotnym (w tym wypadku opartym na obrazie przepisu postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia- art. 438 pkt. 3 k.p.k.- przyp. sądu), natomiast nie stawia się dodatkowo zarzutu w stosunku do jego następstw, czyli dalszych uchybień (uchybień wtórne)” (Dariusz Świecki, *ibidem*).

Tak więc, w dalszej części uzasadnienia, biorąc pod uwagę powyższe uwagi, należy wziąć pod uwagę przede wszystkim rozważania sądu *meriti* co do materiału dowodowego, jako mające podstawowe znaczenie dla oceny prawidłowości zaskarżonego wyroku.

Idąc dalej, to jedynie pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa kwestionował ustalenie, że doszło do „niewątpliwie niesłusznego” zatrzymania M. P. (1) w okresie od 7 do 8 sierpnia 2020r. Należy przy tym dodać, że obok stanowiska tej treści, apelujący ten zawarł też alternatywne stanowisko, że zadośćuczynienie na rzecz tej osoby z tego tytułu zostało przyznane przez sąd I instancji w wygórowanej wysokości.

Przechodząc do regulacji ustawowej, to „niewątpliwie niesłuszne”, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. jest takie zatrzymanie, które było stosowane z obrazą przepisów jego dotyczących oraz w sytuacji, gdy spowodowało ono dolegliwość, których dana osoba nie powinna

doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie.

Miał rację sąd I instancji wskazując, że w przedmiotowej sprawie doszło do spełnienia wobec M. P. tej ustawowej przesłanki. Ustalenie to, jak prawidłowo zostało wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wynikało zarówno z treści postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia z 22 października 2021r. (sygn. II Kp 2241/20), jak i z oczywistego wykluczenia obawy „ucieczki, ukrycia się, zatarcia śladów” przez M. P. i konieczności zastosowania wobec tej, niewątpliwie ówczesnie nietrzeźwej osoby, „trybu przyspieszonego”. Dodać też należy za sądem I instancji, że „z protokołu zatrzymania nie wynika, jakich czynów miał się dopuścić M. P. (1) (...) żadne zeznania nie potwierdzają, że w sposób czynny uczestniczył („w”- przyp. sądu) zajściu opisanym jako przyczyna zatrzymania (...) brak jest podstaw by sądzić, że (...) stwarzał realne i bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub mienia”. W związku z tymi spostrzeżeniami pozostaje też trafna uwaga zawarta w uzasadnieniu wyroku, że dochodzenie przeciwko M. P. zostało w dniu 7 marca 2022 roku umorzone. Wreszcie, sąd I instancji w pełni prawidłowo kwestionował też przebieg czynności zatrzymania, jako sprzecznego „z elementarnymi standardami postępowania wobec osób zatrzymanych”.

Tak więc, wbrew twierdzeniom skarżącego pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa zawartym w części, w której domagał się oddalenia wniosku, ogół powyższych okoliczności uzasadniał konieczność zasądzenia

na rzecz wnioskodawcy stosownego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przechodząc do rozważań dotyczących wysokości kwoty zasądzonej z tego tytułu przez sąd I instancji, to argumentacja prokuratora i pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa zmierzała do wykazania braku drastycznego wpływu zatrzymania na zdrowie i sytuację osobistą wnioskodawcy i opierała się na podkreślanu, że czas i warunki zatrzymania nie odbiegały od typowych i nie wiązały się z dolegliwościami nieproporcjonalnymi do zwykłych następstw środka izolacyjnego oraz na akcentowaniu, że czas zatrzymania nie przekraczał określonych dla tej czynności ram ustawowych. Z kolei pełnomocnik wnioskodawcy skoncentrował się na uwypuklaniu niekorzystnych, z punktu widzenia M. P. (1), okoliczności faktycznych wiążących się z pozbawieniem go wolności i bezzasadnym twierdzeniu, że nie zostały one uwzględnione w toku postępowania dowodowego przed sądem I instancji. W istocie, wszystkie, wniesione do sprawy apelacje, miały charakter typowo polemiczny i nie dawały podstaw do twierdzenia, że sąd I instancji w sposób błędny ocenił dowody i w konsekwencji tego, doszło do błędnych ustaleń.

Należy w tym miejscu dodać, że chybnym jest argument pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa, że do wniosku o zadośćuczynienie nie zostały załączone żadne dokumenty mające potwierdzić ewentualne krzywdy. „Cywilnoprawny charakter dochodzonego odszkodowania lub

zadośćuczynienia i odwołanie się do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego w postępowaniu o odszkodowanie lub zadośćuczynienie mogą prowadzić do wniosku, że to wyłącznie na wnioskodawcy spoczywa ciężar udowodnienia faktów, na których opiera on swoje roszczenie (art. 6 k.c.). Jednak z uwagi na karnoprocesowy charakter postępowania o odszkodowanie lub zadośćuczynienie oraz brak odesłania do art. 6 k.c., choć ustawodawca wskazał w art. 553 § 3 k.p.k., że zastosowanie ma art. 362 k.c., można też przyjąć, że w tym postępowaniu odpowiednie zastosowanie mają niektóre zasady procesu karnego. Dotyczy to zasady prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), która w wypadku jej zastosowania zobowiązuje również sąd do przeprowadzania z urzędu dowodów uzasadniających istnienie szkody, związku przyczynowego czy dotyczących wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia” (tak w: Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany; opublikowano: LEX/el. 2023). W tym kontekście zauważyć należy, że istnienie krzywdy zostało wykazane przede wszystkim dowodem z zeznań wnioskodawcy, złożonych na rozprawie w dniu 2 czerwca 2022 r., a ich treść nie była podważana przez strony. Co więcej, pełnomocnik reprezentanta Skarbu Państwa we wniesionej apelacji również nie zarzucał dowolnej bądź wybiórczej oceny tego dowodu, nie kwestionował też uznania go za wiarygodne źródło informacji. Także Sąd Apelacyjny nie wątpi, że sąd meriti w granicach swobodnej oceny dowodów bez wątpienia postąpił prawidłowo przyjmując,

że podstawą poczynionych ustaleń faktycznych mogą być, uznane za wiarygodne, zeznania M. P.. Ich analiza nie prowadzi bowiem do przekonania, by w nadmierny sposób akcentowały one okoliczności dla tej osoby negatywne, nie doprowadziły one również do uwzględniania przez sąd I instancji okoliczności irrelevantnych dla postępowania. W niniejszej sprawie, sąd ten wziął pod uwagę i prawidłowo ocenił wszystkie okoliczności, które wiązały się z przedmiotowym zatrzymaniem M. P. i które, wbrew twierdzeniom pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa, nie sposób ocenić jako znikome, a w tym m.in.:

- przypadkowe znalezienie się tej osoby w miejscu przeprowadzania przez policję interwencji, które skutkowało pozbawionym podstaw pozbawieniem wolności,

- stosunkowo długi, niemalże pełny dzień, czas jego trwania,

- występowanie niedogodności takich jak utrudniony dostęp do toalety, ograniczona ilość jedzenia i picia, niezapewnienie warunków do nocnego spoczynku oraz do korzystania ze środków chroniących przed ewentualnym zakażeniem wirusem (...)19,

- początkowo dość brutalne a następnie lekceważące i obcesowe traktowanie przez policjantów,

- pozbawienie go możliwości zarobkowania w dniu 8 sierpnia,

- cierpienia psychiczne wnioskodawcy, przy czym, niewątpliwie trafnie i w sposób zbieżny z ustaleniami sądu zauważał to prokurator we wniesionej przez siebie apelacji, że „Wnioskodawca

nie wykazał, aby fakt zatrzymania i odizolowania wpłynął w drastyczny sposób na jego zdrowie i sytuację osobistą” oraz „Wnioskodawca był uprzednio dwukrotnie zatrzymany (...), więc (...) miał doświadczenie w tym zakresie i świadomość jak wygląda zatrzymanie, w związku z czym (...) nie miało aż tak negatywnego wpływu na jego psychikę, jak w przypadku, gdyby został zatrzymany po raz pierwszy”.

Taka właśnie ocena wpływu zatrzymania na późniejszy stan zdrowia psychicznego M. P. stanowi wiarygodną odpowiedź na sądowe zeznanie tej osoby (k.106), że zatrzymanie to doprowadziło do tego, że od około lutego 2022r., tj. od ponad półtora roku po tym zdarzeniu, pozostaje w związku z nim pod opieką psychiatry.

Odnosnie zasądzonych na rzecz M. P. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wskazać też należy, że zarzut niewłaściwego ustalenia jego wysokości może być skuteczny tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza zasady ustalania tego zadośćuczynienia, a więc gdy uwzględniono niewłaściwie lub nie uwzględniono właściwych elementów mających istotne znaczenie dla określenia wysokości kwoty zadośćuczynienia (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8.01.2020r., sygn. IV KK 169/19, LEX 3126271). Tymczasem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, zasądzona kwota zadośćuczynienia w pełni rekompensuje doznane przez M. P. krzywdy fizyczne i psychiczne, a więc ma charakter kompensacyjny, przedstawia wartość ekonomicznie odczuwalną, odpowiada aktualnym warunkom i przeciętnej stopie społeczeństwa oraz nie nosi cech

niewspółmierności do wszystkich okoliczności, które na tę krzywdę się składały.

Całokształt powyższych rozważań, w powiązaniu z pozostałymi, niekwestionowanymi przez skarżących ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy, prowadzi zatem do wniosku, że w zaskarżonym wyroku nie doszło do zaniżenia ani zawyżenia kwoty zadośćuczynienia należnego M. P. (1) z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania.

Powyższe skłania do konkluzji, iż zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 4.000 złotych było zasadne i słuszne.

Wniosek

Wniosek prokuratora – o zmianę zaskarżonego wyroku przez zmniejszenie kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia do wnioskowanej kwoty 500 zł; podczas rozprawy odwoławczej w dniu 19 września 2023r. prokurator zmodyfikował tę kwotę określając jej wysokość na 2.500 zł;

Wniosek pełnomocnika reprezentanta Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji - o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez oddalenie w całości zasądzonego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy M. P. (1), ewentualnie gdyby sąd rozpoznający sprawę uznał zasądzenie zadośćuczynienia za uzasadnione co do zasady - o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez obniżenie kwoty i przyznanego zadośćuczynienia;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Wniosek pełnomocnika wnioskodawcy - o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia z kwoty 4.000,00 zł do wnioskowanej kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skarżący nie przedstawili argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ocenę dowodów dokonanych przez sąd I instancji, bądź wskazywać na zaistniałe w postępowaniu uchybienia przepisom prawa materialnego czy procesowego. W konsekwencji, sąd odwoławczy za chybione uznał zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przy czym, uczynił to także na skutek braku wykazania przez skarżących, by te odbiegały od dokonanych przez sąd I instancji rozważań.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>Brak</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. XVIII Ko 100/21 – w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody utrzymania wyroku w mocy wskazano szczegółowo w pkt 3.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Brak innych rozstrzygnięć.	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy M. P. kwoty 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, sąd rozstrzygnął w oparciu o przepis art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. a na podstawie art. 554 § 4 k.p.k., kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

PODPISY

Rafał Kaniok Sławomir Machnio Ewa Jethon

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. XVIII Ko 100/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik Skarbu Państwa – Komendanta Stołecznego Policji		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. XVIII Ko 100/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. XVIII Ko 100/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana